

Arrest

nr. 227 552 van 16 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat G. MWEZE SIFA
De Wynantsstraat 33
1000 Brussel

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (RDC) nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 1 oktober 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2019 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. MWEZE SIFA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 29 oktober 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 20 mei 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot

weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd bij arrest nr. 188 113 van 8 juli 2017.

1.2. Op 19 oktober 2016 legt verzoeker een verklaring van wettelijk samenwonen af met zijn Congolese partner die over een wettelijk verblijfsrecht in België beschikt.

1.3. Op 29 januari 2018 dient verzoeker een aanvraag in om gezinshereniging met zijn partner op grond van artikelen 10 en 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 20 juni 2018 wordt deze verblijfsaanvraag onontvankelijk bevonden bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Een bijlage 15^{quater} wordt genomen die tevens een bevel om het grondgebied te verlaten, omvat. Verzoeker dient hier tegen een schorsings- en annulatieberoep in. Op 7 oktober 2019 vraagt verzoeker bij wijze van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen om het hangende schorsingsberoep zo snel mogelijk en in uiterst dringende noodzakelijkheid te behandelen. De vordering tot schorsing wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 227 423 van 14 oktober 2019.

1.4. Op 1 oktober 2019 neemt de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}). Dit is de bestreden beslissing die als volgt is gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

ORDRE DE QUITTER LE TERRITOIRE AVEC MAINTIEN EN VUE D'ELOIGNEMENT

Betrokkene werd op 01/10/2019 gehoord door de politie van Londerzeel en in deze beslissing werd met zijn verklaringen rekening gehouden.

L'intéressé a été entendu le 01/10/2019 par la police de Londerzeel et dans cette décision nous avons tenu compte avec ses déclarations.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Ordre de quitter le territoire

Aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

Il est enjoint à Monsieur / Madame(1), qui déclare se nommer(1) :

Naam/nom: [M.W.M]

Voornaam/prénom: [L.]

Geboortedatum/date de naissance: [...]

Geboorteplaats/lieu de naissance: [...]

Nationaliteit/nationalité: Congo (Dem. Rep.)

In voorkomend geval, en cas échéant, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2), sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart, maar volgens het administratief rapport van de politie van PZ K-L-M van 30/09/2019 laat hij zich tewerkstellen door een interimbureau door een valse identiteit te gebruiken.

Een wettelijk samenwonen werd geregistreerd in Schaarbeek op 19/10/2016 tussen betrokkene en mevrouw [N.M.F.] (° 09/09/1977, nat. Congo) die legaal in het Rijk verblijft. Deze feiten geven betrokkene echter niet automatisch een verblijfsrecht.

Betrokkene werd een aanvraag op basis van artikel 10 + 12bis (gezinshereniging) voor een verblijfsvergunning geweigerd.

Deze negatieve beslissing (bijlage 15quater) werd aan betrokkene ter kennis gegeven met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) op 05/07/2018. We merken hierbij op dat het op ingediende beroep tegen deze beslissing en het bevel geen schorsende werking heeft. De omstandigheid dat de terugleiding naar het land van herkomst wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Betrokkene verklaart een kind en België te hebben: [K.,L.] (23/12/12, nat. Angola). Volgens het administratieve dossier heeft betrokkene geen enkele poging ondernomen om dit kind te erkennen, de link met dit kind te officialiseren en heeft hij geen verzoek tot gezinshereniging ingediend. Betrokkene verklaart niet en toont niet aan dat hij regelmatig in contact staat met dit kind, dat hij een rol speelt in de opvoeding ervan of dat het kind van hem afhankelijk is. De aanwezigheid van een kind op het grondgebied, met de leeftijd van 3 jaar, belemmert betrokkene niet om tijdelijk terug te keren om de nodige wettelijke stappen te ondernemen om een verblijfsrecht aan te vragen.

Wat betreft de tijdelijke scheiding van zijn partner om terug te keren zijn land van herkomst om zich wettelijk met de verblijfsregeling inh orde te stellen, kan worden aangenomen dat deze tijdelijke scheiding geen ernstig nadeel oplevert voor het gezinsleven van de betrokken persoon. De jurisprudentie van de Raad van State benadrukt dat een tijdelijke scheiding om te voldoen aan immigratiewetten niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 EVRM (EG nr. 42.039 van 22 februari 1993; EC No. 48.653 van 20 juli 1994, EC No. 152.639 van 13 december 2005). Bovendien is gezinshereniging een recht, en als de persoon aan de wettelijke criteria voldoet, wordt het recht automatisch erkend. Betrokkene kan via moderne communicatiemiddelen een band met zijn partner onderhouden. Bovendien lijkt het hoogst onwaarschijnlijk dat hij geen familie, vrienden of kennissen in het land van herkomst zou hebben waar hij of zij zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing. Hij groeide tenslotte op in zijn thuisland en verbleef daar langer dan hij momenteel verblijft in een precair verblijf in België. Bovendien belet niets de persoon om korte bezoeken aan België te maken, met de vereiste wettelijke toestemming, terwijl de behandeling van zijn verzoek tot verblijfsrecht loopt.

Betrokkene verklaart dat hij hepatitis C heeft. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart, maar volgens het administratief rapport van de politie van PZ K-L-M van 30/09/2019 laat hij zich tewerkstellen door een interimbureau door een valse identiteit te gebruiken.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan 2 bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

MOTIF DE LA DECISION ET DE L'ABSENCE D'UN DELAI POUR QUITTER LE TERRITOIRE

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article / des articles suivants de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits et/ou constats suivants :

Article 7, alinéa 1er :

1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;

L'intéressé n'est pas en possession d'un passeport valable ni d'un visa/titre de séjour valable au moment de son arrestation.

8° s'il exerce une activité professionnelle indépendante ou en subordination sans être en possession de l'autorisation requise à cet effet.

Le rapport administratif de la police de ZP K-L-M du 30/09/2019 indique que l'intéressé travaille en utilisant une autre identité, mais sans être en possession d'un permis de travail ou un single permit.

Une cohabitation légale a été enregistrée à Schaerbeek le 19/10/2016 entre l'intéressé et Mme [N.M.F.] (°09/09/1977, nat. congolaise) qui séjourne légalement dans le Royaume. Ces faits ne donnent pas automatiquement un droit au séjour.

L'intéressé s'est vu refuser une demande d'autorisation de séjour sur base de l'article 10 + 12bis (regroupement familial).

Cette décision négative (annexe 15quater) a été notifiée à l'intéressé avec un ordre de quitter le territoire (annexe 13) en date du 05/07/2018. Un recours non suspensif a été introduit par l'intéressé auprès du CCE. Le recours introduit contre ladite décision de refus n'est pas suspensif. Le fait que l'éloignement de l'intéressé vers le Congo (Rép.Dém.) soit exécuté, ne l'empêche pas de confier sa défense à un avocat de son choix dans le cadre d'une procédure pendante devant le CCE. En effet, la présence de l'intéressé n'est pas obligatoire. Cet avocat peut faire le nécessaire pour assurer la défense des intérêts de l'intéressé et le suivi des procédures pendantes.

L'intéressé déclare avoir un enfant en Belgique: [K.,L.] (°23/12/2016, nat. Angola). Selon le dossier administratif

l'intéressé n'a fait aucune démarche pour reconnaître cet enfant, pour officialiser le lien avec cet enfant et aucune demande de regroupement familial a été introduite auprès de l'administration. L'intéressé ne déclare pas non plus qu'il a des contacts réguliers avec cet enfant, que l'enfant en dépend ou qu'il joue un rôle dans l'éducation de cet enfant. La présence d'un enfant né sur le territoire, âgé de 3 ans, n'empêche pas un retour temporaire au pays d'origine afin que l'intéressé puisse y accomplir les démarches nécessaires pour régulariser son séjour. L'intéressé ne pouvait ignorer la précarité de son séjour.

Concernant la séparation temporaire avec sa compagne pour se remettre en ordre de séjour dans son pays d'origine, l'on peut considérer que cette séparation temporaire ne constitue pas un préjudice grave à la vie famille de l'intéressé. La jurisprudence du Conseil d'Etat souligne qu'une séparation temporaire afin de se mettre en conformité avec les lois sur l'immigration ne peut pas être considéré comme une violation de l'article 8 CEDH (CE n° 42.039 du 22 février 1993; CE n°48.653 du 20 juillet 1994 ; CE n° 152.639 du 13 décembre 2005). De plus, le regroupement familial est un droit, et si l'intéressé répond aux critères légaux, le droit est automatiquement reconnu. L'intéressé peut entretenir un lien avec sa compagne grâce aux moyens modernes de communication. En outre, il semble très improbable que l'intéressé n'ait plus de famille, d'amis ou de connaissances dans le pays d'origine où il pourrait résider dans l'attente d'une décision dans le cadre d'une demande de régularisation. Après tout il a grandi dans son pays d'origine et y est resté plus longtemps qu'il ne réside actuellement dans une résidence précaire en Belgique. De plus, rien n'empêche l'intéressé d'effectuer de courts séjours sur le territoire, muni de l'autorisation requise, le temps de l'examen de sa demande.

L'intéressé déclare qu'il a l'hépatite C. L'article 3 de la CEDH ne garantit pas le droit de rester sur le territoire d'un Etat uniquement parce que cet Etat peut garantir de meilleurs soins médicaux que le pays d'origine, et que les circonstances mêmes de l'éloignement influencent l'état de santé ou l'espérance de vie de l'étranger. Ces éléments ne suffisent pas à constituer une violation des dispositions de cette convention. Ce n'est que dans des cas très exceptionnels où des raisons humanitaires s'opposent à un éloignement forcé qu'une violation de l'article 3 de la Convention Européenne est en cause; ce dont il ne semble pas être le cas ici.

Ainsi, le délégué du Secrétaire d'Etat a tenu compte des dispositions de l'article 74/13 dans sa décision d'éloignement.

Article 74/14 : Motif pour lequel aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire :

Article 74/14 § 3, 1° : il existe un risque de fuite

3° L'intéressé ne collabore pas ou n'a pas collaboré dans ses rapports avec les autorités.

Selon le rapport administrative de la police de Londerzeel du 30/09/2019 l'intéressé utilise une fausse identité pour travailler en Belgique.

4° L'intéressé a manifesté sa volonté de ne pas se conformer à une mesure d'éloignement. L'intéressé a déjà contrevenu une mesure d'éloignement.

L'intéressé a reçu 2 ordres de quitter le territoire. Ces précédentes décisions d'éloignement n'ont pas été exécutées. Etant donné que l'étranger n'est pas parti volontairement suite à la notification d'un ordre de quitter le territoire, un délai d'un à sept jours n'est pas accordé. En effet, il est permis de supposer qu'un délai de moins de sept jours ne l'encouragera pas à partir volontairement.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart, maar volgens het administratief rapport van de politie van PZ K-L-M van 30/09/2019 laat hij zich tewerkstellen door een interimbureau door een valse identiteit te gebruiken.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan 2 bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart dat hij wegens een politiek probleem in zijn land daar in gevaar is. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Congo een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene verklaart dat hij hepatitis C heeft. Artikel 3 van het EVRM biedt geen garantie voor het recht om op het grondgebied van een staat te blijven alleen omdat die staat betere medische zorg kan garanderen dan het land van herkomst, oorsprong, en dat de omstandigheden van afgelegen ligging de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de vreemdeling beïnvloeden.

Deze elementen zijn niet voldoende om een inbreuk op de bepalingen van dit Verdrag te vormen. Alleen in zeer uitzonderlijke gevallen waarin humanitaire redenen een gedwongen verwijdering onmogelijk maken, is sprake van een schending van artikel 3 van de Europese Conventie; wat hij hier niet lijkt te zijn.

Reconduite à la frontière

MOTIF DE LA DECISION :

En application de l'article 7, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, il est nécessaire de faire ramener sans délai l'intéressé à la frontière, à l'exception des frontières des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2) pour le motif suivant :

Il existe un risque de fuite dans le chef d'intéressé :

3° *L'intéressé ne collabore pas ou n'a pas collaboré dans ses rapports avec les autorités.*

Selon le rapport administrative de la police de Londerzeel du 30/09/2019 l'intéressé utilise une fausse identité pour travailler en Belgique.

4° *L'intéressé a manifesté sa volonté de ne pas se conformer à une mesure d'éloignement. L'intéressé a déjà contrevenu une mesure d'éloignement.*

L'intéressé a reçu 2 ordres de quitter le territoire. Ces précédentes décisions d'éloignement n'ont pas été exécutées. Etant donné que l'étranger n'est pas parti volontairement suite à la notification d'un ordre de quitter le territoire, un délai d'un à sept jours n'est pas accordé. En effet, il est permis de supposer qu'un délai de moins de sept jours ne l'encouragera pas à partir volontairement.

L'intéressé déclare que suite à un problème politique il est en danger dans son pays. Nous constatons, suite à son explication, que l'intéressé ne démontre pas qu'il y ait une violation de l'article 3 de la CEDH. Pour pouvoir conclure à une violation de l'article 3 de la CEDH, l'intéressé doit démontrer qu'il existe des motifs sérieux et graves de supposer que, en Congo, il encourt un risque sérieux et actuel d'être exposé à de la torture ou à des traitements ou peines inhumains ou dégradants. La simple allégation d'une violation supposée de l'article 3 de la CEDH ne peut suffire. L'intéressé déclare qu'il a l'hépatite C. L'article 3 de la CEDH ne garantit pas le droit de rester sur le territoire d'un Etat uniquement parce que cet Etat peut garantir de meilleurs soins médicaux que le pays d'origine, et que les circonstances mêmes de l'éloignement influencent l'état de santé ou l'espérance de vie de l'étranger. Ces éléments ne suffisent pas à constituer une violation des dispositions de cette convention. Ce n'est que dans des cas très exceptionnels où des raisons humanitaires s'opposent à un éloignement forcé qu'une violation de l'article 3 de la Convention Européenne est en cause; ce dont il ne semble pas être le cas ici.

(...)."

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en van artikelen 3 en 8 van het EVRM. Hij maakt ook gewag van een manifeste appreciatiefout. Tevens blijkt uit het verzoekschrift dat hij een schending van het hoorrecht en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aanvoert. Het middel wordt als volgt toegelicht:

« Attendu qu'il ressort de la Cour de Justice de l'Union européenne C-116/13 du 5 novembre 2014, que le droit d'être entendu fait partie intégrante du respect des droits de la défense, lequel constitue un principe général du droit de l'union ;

Que le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. (§§ 45et 46), elle précise toutefois que « l'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des Etats membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'union » (§ 50) ;

Que la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à la situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu (...). Il résulte de ce qui précède que le droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours. (...) » (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, points 34, 36-37 et 59) ;

Que le Conseil d'Etat a relevé, dans son arrêt n°230. 257 du 19 février 2015, que « Selon la Cour de justice de l'Union européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l'Union européenne (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, point 34) ;

Qu'eu égard à la finalité de ce principe général de droit, l'autorité compétente doit, pour statuer en pleine connaissance de cause, procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter des renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier, (dans le même sens : C.E, 19 février 2015, n°230. 257) ;

Que ce droit d'être entendu est applicable en l'espèce dans la mesure où les trois conditions cumulatives prévues par la Cour de justice sont réunies. En effet, premièrement, la décision entreprise lui cause grief dans la mesure où elle la contraint à quitter le territoire alors qu'il séjourne depuis novembre 2015

Il est bien intégré dans notre société et à tisser des liens qui rentrent dans le cadre de l'article 8 de la CEDH ;

Que la décision entreprise constitue la mise en œuvre du droit européenne dans la mesure où il s'agit d'une décision de retour de retour au sens de la directive 2008/115/CE ;

Que le respect du droit d'être entendu aurait pu conduire à la prise d'une décision différente dans la mesure où le requérant invoqué des éléments relatifs à sa situation personnelle, notamment :

-Le requérant s'est vu refuser une demande d'autorisation de séjour sur base de l'article 10+12bis (regroupement familial), cette décision négative a été notifiée à l'intéressé avec un ordre de quitter le territoire en date du 05/07/2018. Un recours a été introduit par le requérant est encore pendant devant le Conseil du Contentieux des étrangers

-Le 30 août 2018, le requérant a introduit une nouvelle demande d'autorisation de séjour sur base de l'article 10+12bis qui est encore pendant devant l'Office des étrangers.

-Une cohabitation légale a été enregistrée à Schaerbeek le 19/10/2016 entre le requérant et Madame Ngalula Muamba Francine, née le 09/09/1977, (de nationalité congolaise RDC) qui séjourne légalement dans le royaume.

-Que le requérant a donc des chances de voir ces décisions annulée et suspendue ou aboutir.

-Que dans sa demande à l'office des étrangers et son recours au Conseil du Contentieux des étrangers, le requérant invoque le risque de la violation de l'article 8 de la CEDH et liens familiaux tissés avec sa compagne et sa belle fille d'une part, et d'autre part des nombreux liens sociaux et amicaux tissés dans le Royaume.

Que la partie adverse n'a pas donné au requérant l'occasion de faire valoir son point de vue de manière utile et effective ;

Que ce comportement de la partie adverse constitue une violation au respect de droit de la défense et du droit à être entendu ;

Que dans la mesure où la décision entreprise a été prise unilatéralement par la partie adverse et qu'il en ressort nullement que, dans le cadre de la procédure ayant conduit à la prise de cet acte, le requérant a pu faire valoir des éléments relatifs à sa situation personnelle, dont la prise en compte aurait pu amener à ce que la procédure administrative en cause aboutisse à un résultat différent, le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne, imposait à la partie adverse de permettre au requérant de faire valoir utilement ses observations.

Que la partie adverse n'a pas examiné avec soin et impartialité l'ensemble des éléments pertinents du dossier.

Qu'aucun élément du dossier administratif ne permet de dispenser la partie adverse de son obligation d'entendre le requérant avant de prendre la décision querellée.

Attendu que la réalité de la vie familiale et privée du requérant en Belgique n'est pas contestable ;

En l'espèce, le requérant invoquait l'article 8 CEDH et les liens familiaux tissés avec sa compagne et sa belle fille ;

La partie adverse estime en substance que le requérant ne sera séparés d'elles que de manière provisoire et qu'il pourra obtenir un visa à partir de l'ambassade de Belgique en RDC ;

Or, cette position est contredite par les sources publiques et la partie adverse elle-même (on rappellera le principe de l'unité de l'Etat) ;

On ajoutera le prix exorbitant du passeport congolais, le casse tête pour obtenir un visa vers l'Europe.

Il devient en effet terriblement difficiles et cher pour les congolais d'obtenir un visa. (<https://afrique.lalibre.be/14974/rdc-les-mesures-anti-belges-font-souffrir-surtout-les-congolais/>) ;

Ces sources datent de février 2018 et donc la partie adverse ne pouvait ignorer cet élément publiquement accessible ;

Elle n'a donc pas statué en tenant compte de l'ensemble des éléments à sa disposition alors que ceux-ci constituaient une difficulté particulière pour le requérant de rentrer en RDC afin d'y lever les autorisations nécessaires ;

La décision est en outre disproportionnée dès lors qu'elle impose au requérant un parcours manifestement compliqué, onéreux et incertain afin de rejoindre sa compagne et sa belle-fille et viole ainsi l'article 8 CEDH.

Les circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9bis de la loi du 15/12/1980, concernent toutes les circonstances qui rendent impossible ou particulièrement difficile le retour temporaire de l'étranger

dans son pays d'origine pour y accomplir les formalités nécessaires à l'introduction d'une demande d'autorisation de séjour ;

Encore faut il que l'introduction de cette demande y soit possible matériellement, ce qui ne semble pas être le cas ou à tout le moins présenter une certaine difficulté sur le plan pratique et financier.

Le Conseil d'Etat a toutefois précisé que d « des circonstances exceptionnelles » ne sont pas des circonstances de force majeure ; il suffit que l'intéressé démontre à tout le moins qu'il lui est particulièrement difficile de retourner demander l'autorisation visée dans son pays d'origine (C.E., arrêt n°93.760, 6 mars 2001, R, D.E., janvier, février, mars 2001, n°113, p.217) ;

Le requérant cohabite légalement avec Madame Ngalula Muamba Francine, née à Kinshasa le 09/09/1977, de nationalité congolaise (RDC), admise au séjour en Belgique ;

Ainsi, la cellule familiale du requérant est situé sur le territoire du Royaume ;

Le requérant invoquait l'article 8 de la Convention Européenne de Sauvegarde des Droits de l'Homme ;

Dès lors que les formalités d'introduction d'une demande de Visa en vu de rejoindre sa compagne et sa belle-fille semblent relever du parcours du combattant et être particulièrement aléatoire, actuellement en RDC, la vie familiale et la vie privé du requérant semble être violée en l'espèce ;

La cour de Strasbourg a rappelé que « le concept de « vie familiale » visé par l'article 8 ne se borne pas aux seules familles fondées sur le mariage mais peut englober d'autres relations de facto (voir arrêt Marckx c. Belgique du 13 juin 1979, série A, n°031, p. 14, s 44, et Kroon et d'autres c. Pays bas du 27 octobre 1994, série A, n°0297-C, pp. 55-56, S 30). » (XYZ/R.U ; 22 avril 1997, lexnet) ;

La Cour a donné une portée particulièrement large à l'article 8 lorsqu'il s'agit de qualifier ce qu'implique pour les Etats contractants le respect de cette vie familiale ;

Il en résulte que l'obligation imposée aux Etats n'a pas seulement une connotation négative, au sens où les autorités publiques doivent passivement s'abstenir de porter atteinte à la liberté reconnue par cette disposition, mais elle peut également avoir une connotation positive, impliquant pour les autorités publiques l'obligation de se comporter de façon active aux fins de rendre effective la possibilité pour les individus de mener leur vie familiale dans une société démocratique » , « la mise en œuvre interne de la Convention européenne des droits de l'homme » , Ed. Jeune Barreau, Bruxelles 1994, p. 95), ce qui semble compromis au vu des difficultés relevée en l'espèce ;

Dans l'arrêt Arey c/Irlande, la Cour a déclaré que « si l'article 8 a essentiellement pour objet de prémunir l'individu contre les ingérences arbitraires des pouvoirs publics, il ne se contente pas d'astreintes à s'abstenir de pareilles ingérences : à cet engagement plutôt négatif peuvent s'ajouter des obligations positives inhérentes au respect effectif de la vie privée et familiale. » ;

La cour a par ailleurs affirmé, dans l'arrêt Rees du 17 octobre 1986 (série A, n°106, p.15, S 37) que pour déterminer l'étendue des obligations positives qui pèsent à charge de l'Etat , il fallait avoir égard à un juste équilibre entre l'intérêt général et les intérêts de l'individu, alors qu'en l'espèce, l'obligation imposée au requérant en l'espèce est déséquilibrée et disproportionnée dès lors que la partie adverse connaissait au moment de la décision les difficultés particulières d'obtenir un visa pour la Belgique en RDC.

Compte tenu de la circonstance que le requérant vit dans le cadre d'une cohabitation légale avec sa compagne et la fille de celle-ci, chanel Ngalula Muamba, né à Kinshasa le 7 août 2003, de nationalité congolaise (RDC), le retour en République Démocratique du Congo entraine, dès lors une rupture de la vie familiale et cause un trouble affectif majeur au requérant, contraire à l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme (C.E.E, 7 novembre 2013, MI 13.495)

Il s'agit bien en l'espèce, comme l'invoquait le requérant, d'un retour particulièrement difficile, (C.C.E., 13 février 2013, n°96. 977) ;

Le requérant invoquait également qu'en cas de retour en République Démocratique du Congo, il sera privé des revenus dont il a grand besoin, étant donné qu'il est, lui-même, dépourvu de toute ressource financière.

Que la partie adverse reste totalement en défaut d'établir que l'ingérence que constitue la décision litigieuse dans la vie privée et familiale du requérant est nécessaire et proportionnée à un des buts visés à l'article 8§2 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales alors qu'il lui incombait de faire apparaître dans la motivation de sa décision qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé par l'acte attaqué et la gravité de l'atteinte au droit au respect de sa vie privée et familiale, ce qu'elle ne fait nullement ;

Que la partie adverse ne s'est pas livrée à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle avait connaissance et, partant que l'acte viole l'article 8 de la CEDH ;

Qu'en s'abstenant ainsi de prendre en compte « la vie familiale » du requérant, ainsi que prévu par l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, la partie adverse a violé son obligation de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause, au regard de la disposition précitée ;

Qu'en ne motivant pas sa décision en référence à la vie privée et familiale que mène le requérant en Belgique, la décision litigieuse contrevient manifestement à l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme.

5- Quant au moyen fondé sur la violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme

L'article 3 de la CEDH dispose que « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumain ou dégradants » Cette disposition consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradant quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (jurisprudence constante : voir p.ex. Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./ Belgique et Grèce, §218).

La Cour EDH a déjà considéré que l'éloignement par un Etat membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la Cour EDH, et donc engager la responsabilité d'un Etat contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumise à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH. Dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas éloigner la personne en question vers ce pays (voir : cour EDH 4 décembre 2008, Y/ Russie, §75, et les arrêts auxquels il est fait référence : adde Cour EDH 26 avril 2005 Muslim/ Turquie, § 66)

Attendu que la partie adverse n'a pas valablement examiné la situation du requérant au, regard d'une possible violation de l'article 3 de la Convention Européenne de Droits de l'Homme.

Qu'en l'espèce, le requérant a subi et craint de subir en cas de retour dans son pays d'origine des persécutions.

Que le moyen invoquant la violation de l'article 3 de la CEDH est sérieux. »

3.3.2.2. Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort noch van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Evenmin betwist verzoeker dat hij zich liet tewerkstellen door een interim bureau door een valse identiteit te gebruiken. De verwerende partij kon dan ook in beginsel op basis van artikel 7, lid 1, 1° en 8° van de Vreemdelingenwet een bevel nemen. Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt op het eerste gezicht niet.

3.3.2.3. Uit het bestreden bevel blijkt verder dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de individuele omstandigheden van verzoeker. Het bestaan van een gezinsleven met zijn Congolese partner wordt niet betwist door de verwerende partij. Verder blijkt dat dit gezinsleven het voorwerp heeft uitgemaakt van een belangenafweging zoals vereist onder artikel 8 van het EVRM.

De belangenafweging waartoe de verwerende partij is overgegaan in het kader van artikel 8 van het EVRM ligt in de lijn van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarin

wordt benadrukt dat het door dit verdragsartikel gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren. Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Verzoeker betwist niet dat hij in België steeds op precare wijze heeft verbleven. Bijgevolg is er sprake van een situatie van eerste toelating en moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om verzoeker op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Belgische staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven in het land van herkomst normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

In verzoekers geval kan geen abstractie worden gemaakt van het feit dat de verwerende partij, voorafgaand aan het bestreden bevel, reeds een aanvraag om gezinshereniging onontvankelijk heeft verklaard op 20 juni 2018. De verwerende partij oordeelde daarbij dat er in geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn in verzoekers geval die verhinderen dat verzoeker terugkeert naar zijn land van herkomst om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger. De onontvankelijkheidsbeslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Waar verzoeker kritiek uit op deze beslissingen van 20 juni 2018, merkt de Raad op dat deze beslissingen heden niet het voorwerp vormen van onderhavige vordering. De Raad benadrukt dat deze door verweerder genomen beslissingen tot aan hun eventuele vernietiging worden geacht in overeenstemming te zijn met de wet ('*privilège du préalable*'). Daarnaast stelt de Raad vast dat de vordering tot schorsing die tegen deze beslissingen werden ingesteld inmiddels werd verworpen bij arrest nr. 227 423 van 14 oktober 2019 waarbij de Raad heeft vastgesteld dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet is aangetoond.

In dit kader herinnert de Raad er aan dat Staten in beginsel het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben in principe geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In dezelfde zin kan worden verwezen naar het arrest nr. 36/2006 van het Grondwettelijk Hof van 22 maart 2006 (B.13.3.), waar het Hof oordeelde dat de verplichting voor een vreemdeling om naar zijn land van herkomst terug te keren om de vereiste verblijfsvergunning te vragen, geen onevenredige aantasting van het recht op eerbiediging voor het gezinsleven van deze vreemdeling met zich meebrengt. Het Hof stelde dat deze vereiste slechts een eventuele tijdelijke verwijdering met zich kan meebrengen, die geen breuk inhoudt van de gezinsbanden.

In casu heeft de verwerende partij geoordeeld, op basis van de elementen die haar kenbaar waren, dat er in verzoekers geval enkel sprake is van een tijdelijke scheiding om zich wettelijk met de verblijfsregeling in orde te stellen zodat kan worden aangenomen dat deze tijdelijke scheiding geen ernstig nadeel oplevert voor het gezinsleven van verzoeker.

Dit oordeel komt de Raad, gelet op de beslissing van 20 juni 2018 waarbij de aanvraag om gezinshereniging onontvankelijk wordt verklaard omdat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die verhinderen dat verzoeker terugkeert naar zijn land van herkomst om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, niet kennelijk onredelijk voor.

De verwerende partij wijst er verder op dat als verzoeker voldoet aan de wettelijke criteria, het verblijfsrecht hem automatisch worden erkend en dat hij in tussentijd via moderne communicatiemiddelen een band met zijn partner kan onderhouden of dat hij korte bezoeken aan België kan maken, mits de vereiste toestemming, terwijl de behandeling van zijn verblijfsaanvraag loopt. De Raad acht deze afweging, met name dat tijdelijk invulling kan worden gegeven aan het gezinsleven via moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken, in het licht van de rechtspraak van het EHRM niet onterecht (cfr. EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, Shala/Zwitserland, § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 59; EHRM 14 mei 2019, nr. 23270/16, Abokar v. Zweden, onontvankelijkheidsbeslissing, par. 41).

Verzoeker betwist dat hij het vereiste visum kan verkrijgen bij de Belgische ambassade te Congo. Hij stelt dat de prijzen van een Congolees paspoort en een Belgisch visum exorbitant zijn en verwijst naar een internetartikel. Hij verwijt de verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met dit element, dat volgens hem een ernstige moeilijkheid vormt om terug te keren en het vereiste visum te bekomen. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker dit element niet naar voren heeft gebracht in zijn verblijfsaanvraag van 27 januari 2018, zodat de verwerende partij niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot een zeer algemeen betoog en slechts verwijst naar één internetartikel, zonder dit algemene betoog op zijn situatie te betrekken en *in concreto* aannemelijk te maken dat er in zijn geval zulke hoge financiële en praktische drempels bestaan dat zijn recht eerbiediging van het gezinsleven, beschermd onder artikel 8 van het EVRM, in zijn kern wordt aangetast. In diezelfde zin maakt de algemene en ongestaafde bewering dat het indienen van een visumaanvraag in Congo een hindernisbaan is en bijzonder onzeker en moeilijk, zonder verdere concretisering, evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM in zijn geval aannemelijk. Waar verzoeker nog aanhaalt dat hij bij terugkeer naar Congo geen financiële middelen zal hebben, stelt de Raad vast dat dit argument reeds werd beantwoord in de onontvankelijkheidsbeslissing van 20 juni 2018 waar werd gesteld:

“Ensuite, le requérant affirme ne plus avoir d’attaches dans son pays d’origine (plus aucun point de chute sur place, ni personne pour l’héberger) de sorte qu’il risque de se retrouver dans la rue et de mener une vie non conforme à la dignité humaine. Cependant, il n’apporte aucun élément probant ni un tant soit peu circonstancié pour étayer ses assertions. Il se contente d’avancer cet argument sans aucunement le soutenir par un élément pertinent alors qu’il lui incombe d’étayer son argumentation (Conseil d’Etat du 13/07/2001 n° 97.866). Ainsi, il ne démontre pas qu’il ne pourrait raisonnablement se prendre en charge temporairement, être hébergé par des amis ou encore qu’il ne pourrait obtenir de l’aide de tiers (association ou autre). Au surplus, l’intéressé peut demander l’aide de sa compagne. Il affirme, lui-même, dépendre financièrement de cette dernière. Dès lors, cet élément n’empêche pas un retour au pays d’origine. En effet, l’intéressé n’avance aucun élément pour démontrer ses allégations qui permettrait de penser qu’il serait dans l’impossibilité de regagner temporairement son pays d’origine. L’article 3 de la Convention Européenne des Droits de L’Homme ne saurait être violé dès lors que l’intéressé n’apporte aucune preuve personnelle qu’il pourrait réellement, et au-delà de tout doute raisonnable encourir, en cas de retour dans son pays, un traitement prohibé par cette disposition. L’article 3 requiert en effet que l’intéressé prouve la réalité du risque invoqué par des motifs sérieux et avérés. Tel n’est pas le cas en l’espèce. La circonstance exceptionnelle n’est pas établie. »

De Raad merkt op dat verzoeker zich ook nu beperkt tot een loutere bewering. Bovendien wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker opgroeide in zijn land van herkomst en daar langer verbleef dan hij momenteel verblijft in precair verblijf in België, hetgeen verzoeker niet betwist. Het is in deze omstandigheden dan ook niet kennelijk onredelijk te stellen dat het hoogst onwaarschijnlijk lijkt dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen zou hebben in het land van herkomst waar hij zou kunnen verblijven in afwachting van zijn verblijfsaanvraag.

Uit artikel 12bis, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet volgt nog dat de beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf zo snel mogelijk wordt genomen en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag. Het is slechts in bijzondere omstandigheden, gelet op het complexe karakter van de verblijfsaanvraag, dat de behandelingstermijn kan verlengd tot 15 maanden maximum. Verzoeker toont niet aan dat zijn verblijfsaanvraag een complex karakter kent en maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de scheiding van zijn partner *in casu* niet tijdelijk zou zijn.

Samenvattend besluit de Raad dat verzoeker wat betreft zijn gezinsleven geen overtuigende argumenten naar voor brengt die maken dat zijn persoonlijke belangen in deze alsnog moeten primeren op het algemene belang inzake immigratiecontrole, zodat verzoeker zich ook niet kan beroepen op een positieve verplichting in hoofde van de verwerende partij die zou voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt op het eerste gezicht niet en bijgevolg ook geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat een weerspiegeling vormt van artikel 8 van het EVRM.

3.3.2.4. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, herinnert de Raad eraan dat volgens het EHRM het in principe aan de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

De Raad stelt vast dat verzoeker zich grotendeels beperkt tot een theoretisch betoog en dan zeer summier stelt dat hij vervolging heeft ondergaan in zijn land van herkomst en bij terugkeer vervolging vreest. Zoals reeds vermeld werd op 20 mei 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die door de Raad werd bevestigd bij arrest nr. 188 113 van 8 juli 2017. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker niet concreet uiteenzet welke vervolging hij vreest, waarom en van wie. Het komt verzoeker toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier hij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst, *quod non in casu*. Verzoeker brengt geen enkel concreet element zodat de Raad niets rest dan te benadrukken dat een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM.

Ter terechtzitting brengt de raadvrouw van verzoeker een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop het reeds in verzoekschrift aangevoerde artikel 3 van het EVRM als rechtsregel wordt geschonden. Deze uiteenzetting betreft een nieuwe feitelijke grondslag van de vordering zoals uiteengezet in het verzoekschrift en handelt in het bijzonder over de aandoening hepatitis C waaraan verzoeker lijdt.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de grondslag van dit middel reeds bestond op het ogenblik dat de verzoeker onderhavige vordering heeft ingediend. Een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, kan de Raad *in casu* niet toelaten nu de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een ernstige verstoring inhoudt van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad, de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum herleidt en in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij beperkt. Derhalve wordt de gelijkheid der partijen in het gedrang gebracht daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren. Verzoeker kan enkel een nieuwe feitelijke grondslag geven aan de vordering als aannemelijk wordt gemaakt dat deze grondslag slechts na het indienen van het verzoekschrift aan het licht is kunnen komen, *quod non in casu*. Tenslotte merkt de Raad op dat de centrumarts op 2 oktober 2019 heeft geattesteerd dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt op het eerste gezicht niet.

3.3.2.5. Waar verzoeker het hoorrecht geschonden acht, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker werd gehoord voor het nemen van het bestreden bevel, hetgeen ook uitdrukkelijk in de bestreden beslissing wordt vermeld bij de hoofding: "*Betrokkene werd op 01/10/2019 gehoord door de politie van Londerzeel en in deze beslissing werd met zijn verklaringen rekening gehouden.*"

Het betoog van verzoeker dat hij niet werd gehoord, vindt dus geen feitelijke grondslag in het administratief dossier.

Uit de gehoorverslag van 1 oktober 2019 blijkt dat verzoeker de mogelijkheid werd gegeven om zijn standpunt kenbaar te maken, met name over zijn verblijf en de redenen voor zijn verblijf in België alsook de redenen waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij niet naar behoren en daadwerkelijk werd gehoord en daardoor een aantal elementen niet naar voren heeft kunnen brengen.

Zo verwijst hij naar het gegeven dat op 20 juni 2018 een onontvankelijkheidsbeslissing werd genomen in het kader van zijn aanvraag om gezinshereniging, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, beiden betekend op 5 juli 2018, en dat hiertegen een beroep hangende is bij de Raad.

De Raad stelt evenwel vast dat de verwerende partij zelf rekening heeft gehouden met dit element en hierover als volgt motiveerde in de bestreden beslissing:

“Betrokkene werd een aanvraag op basis van artikel 10 + 12bis (gezinshereniging) voor een verblijfsvergunning geweigerd.

Deze negatieve beslissing (bijlage 15quater) werd aan betrokkene ter kennis gegeven met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) op 05/07/2018. We merken hierbij op dat het op ingediende beroep tegen deze beslissing en het bevel geen schorsende werking heeft. De omstandigheid dat de terugleiding naar het land van herkomst wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.”

Hierbij herhaalt de Raad dat deze door verweerder genomen beslissingen tot aan hun eventuele vernietiging worden geacht in overeenstemming te zijn met de wet ('*privilège du préalable*'). Daarnaast stelt de Raad vast dat de vordering tot schorsing die tegen deze beslissingen werden ingesteld inmiddels werd verworpen bij arrest nr. 227 423 van 14 oktober 2019.

Verder stelt verzoeker dat hij op 30 augustus 2018 een nieuwe aanvraag om gezinshereniging zou hebben ingediend bij verwerende partij, die daar nog steeds in behandeling is. Uit het administratief dossier blijkt evenwel niet dat verzoeker op 30 augustus 2018 een nieuwe verblijfsaanvraag indiende. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift ook geen stuk of bewijs toe waaruit blijkt dat een nieuwe aanvraag werd ingediend.

Tenslotte verwijst verzoeker nog naar de wettelijke samenwoning met zijn partner en de schending van artikel 8 van het EVRM. Uit wat voorafgaat in punt 3.3.2.3. blijkt genoegzaam dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de wettelijke samenwoning en het gezinsleven en hierover een afweging heeft gemaakt waarvan niet blijkt dat deze een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker maakt in deze omstandigheden dan ook niet aannemelijk dat hij niet naar behoren en daadwerkelijk in de mogelijkheid werd gesteld om zijn standpunt kenbaar te maken. Een schending van het hoorrecht wordt *prima facie* niet aangetoond.

3.3.2.6. Uit het verzoekschrift blijkt duidelijk dat verzoeker de juridische en feitelijke motieven van de bestreden beslissing kent, zodat aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan. Verzoeker toont evenmin aan dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan op het eerste gezicht niet worden vastgesteld.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt *prima facie* niet. Een manifeste appreciatiefout kan op het eerste gezicht niet worden vastgesteld.

3.4. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst

dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de overige voorwaarden dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

M. MAES